

[Accueil](#)[Revenir à l'accueil](#)[Collection Mythologiae libri decem, Francfort, André Wechel, 1581](#)[Collection Mythologia, Francfort, 1581 - Livre VIII](#)[Item Mythologia, Francfort, 1581 - VII, 13 : De Sirenibus](#)

Mythologia, Francfort, 1581 - VII, 13 : De Sirenibus

Auteurs : Conti, Natale

Collection Mythologia, Francfort, 1581 - Livre X

Ce document a pour résumé :

[Mythologia, Francfort, 1581 - X \[94\] : De Sirenibus](#)

Collection Mythologia, Venise, 1567 - Livre VII

Ce document est une version augmentée de :

[Mythologia, Venise, 1567 - VII, 13 : De Sirenibus](#)

Collection Mythologie, Lyon, 1612 - Livre VII

[Mythologie, Lyon, 1612 - VII, 13 : Des Serenes](#)

est une traduction de ce document

Collection Mythologie, Paris, 1627 - Livre VII

[Mythologie, Paris, 1627 - VII, 14 : Des Serenes](#)

est une transformation de ce document

[Afficher la visualisation des relations de la notice.](#)

Informations sur la notice

Auteurs de la noticeÉquipe Mythologia

Mentions légales

- Fiche : Projet Mythologia (CRIMEL, URCA ; IUF) ; projet EMAN, Thalim (CNRS-ENS-Sorbonne Nouvelle). Licence Creative Commons Attribution – Partage à l'Identique 3.0 (CC BY-SA 3.0 FR)
- Images : Münchener DigitalisierungsZentrum (MDZ).

Citer cette page

Document : "Mythologia, Francfort, 1581 - VII, 13 : De Sirenibus".

Auteur(s) de la notice : Équipe Mythologia.

Éditeur : Projet Mythologia (CRIMEL, URCA ; IUF) ; projet EMAN, Thalim (CNRS-ENS-Sorbonne Nouvelle).

Consulté le 04/05/2024 sur la plate-forme EMAN :

<https://eman-archives.org/Mythologia/items/show/6013>

Présentation du document

Publication Francfort, André Wechel, 1581

Exemplaire Regensburg (Allemagne), Staatliche Bibliothek, 999/Hist.pol.1307

Format in-8

langue(s)

- Grec ancien
- Latin

Pagination p. 756-765

Des dieux, des monstres et des humains

Entités mythologiques et historiques [Sirènes](#)

Notice créée par [Équipe Mythologia](#) Notice créée le 28/12/2018 Dernière modification le 28/04/2023

& perpetuas arumnas trahent: cum sit animaduertendum de nos tanquam stupidos ab his adduci patiamur. Et quoniam ex altera parte multi nos circumstant pericula, cauendum ne cedamus, sed forti animo illa superanda: in quibus vtriusque vix conuenit prudentia nostra, & diuinum implorare auxilium, quod nemini sincero animo petenti deesse consuevit. Hoc si fecerimus, incolumes ex omnibus vel grauissimis periculis euademus, neque à perniciosis voluptatibus capiemur. Id qui fecerit, erit Perseus Iouis filius, Deo gratus scilicet & amicus. Quidam senserunt multas bellicosas feminas fuisse in finibus Libyæ occasum versus, sed in primis Gorgonum genus, in quas Perseus militauit, quæ virginitatem seruantes imitæ strenuitatis per quoddam tempus militare tenebantur. peractis militiæ annis ad fœtum verti poterant, quibus viri parebant ac domos seruabant, & res domesticas hæc habitabant ad Tritonidem stagnum ad occasum apud Oceanum in Æthiopia, quæ debellatæ fuisse à Perseo Iouis filio dicuntur quo tempore Medusa illis imperabat, penitusque deletæ sunt ab Hercule quo tempore posuit columnam in Libya. Tritonis autem stagnum dicitur terræmotibus & Oceani irruptionibus euanuisse. Itacius tamē fabulam hanc ad res naturæ deducere conatur, dicitque Gorgones esse maris filias, quoniam dictæ sunt à fremitu maris, aquas scilicet. Ad has Perseus, siue Sol, Iouis filius, nempe mentis diuinæ minister, Mineræ consilio accedit: cum omnes naturæ actiones fiant pro diuina sapientia neque frustra, neque inutiliter. ob motus celeritatem hic habuisse dicitur Nympharum volucres calceos: cum in omnia vis eius penetraret, falcem cepit à Mercurio: at cum ita humores quos attrahit extenuet vt à nemine videri possint, galeam habuisse dicitur Plutonis. Occidit igitur Medusam, quæ erat mortalis, quoniam solam aquam maris subtiliorem ac supernatantem extenuat, cum reliquæ aquæ subsideant. Dicti sunt in lapides conuerti, qui Medusam vidissent, quoniam admirabilis est sapientia Dei: atque attonitus prope ob admirationem confisteret, si quis intueri rectè posset solis vim & actionem, ac virtutes naturæ. Atque hæc ipsa fabula ad vitæ humanæ institutionem, vt dictum est, vniuersa transferri potest. At verò nunc de Sirenibus est dicendum.

De Sirenibus. CAP. XIII.

SIRENES

SIRENES & ipse periculosa hominibus monstra propter
cantus suauitatem, dictæ sunt ita cantilenis nauigantes ho-
mines demulcere, vt in profundissimum somnum induceret:
quos postea ita sopitos in mare deliciebant ac necabant: exco-
gitabant enim ex omnibus cantilenis, quas pro cuiusque in-
genio iucundiores fore putabant. Has igitur finxerunt anti-
qui Acheloi fluminis, qui Ætoliam ab Acarnania determinat,
Nicopolimq; ciuitatem, quam Cæsar post victam Antonium
ad victorię eius memoriam sempiternam erexit, alluit: & Ter-
plichotes fuisse filias Nicander libro tertio Mutatorum Mel-
pomenen Sirenum matrem fuisse scribit, alij Steropeo, alij
Calliopen. Has tres fuisse memorant, quæ Musas aliquando in
certamen cantis prouocare Iunonis suasu ausæ sunt: quare
cum prius essent alatæ Sirenes, Musæ alas victis euulserunt, co-
ronasque ex illis factas suis capitibus imposuerunt: quod fa-
ctum est in Creta iuxta ciuitatem illa de causa vocatam Apto-
ram, vt ait Crobylus libro primo. Illa de causa vt dictum est,
postea alatis capitibus Musæ fuisse putabantur, præter vnam,
quæ erat illarum mater. Hæ igitur iuxta Pelorum Siciliæ pro-
montorium prius, vel (vt aliis magis placuit) in insulis Sirenu-
sis habitauerunt: quæ sunt in extrema parte Italiæ, vt sensit Stra-
bo libro primo: qui Sirenuſas insulas etiam fuisse inquit lib. 5.
saxosas ac desertas, non procul à Capreis. Hæ dictæ sunt infe-
riorem corporis partem habuisse volucrum auum, at superio-
rem ad humanam formam effictam, vt sensit Theopompus
in Callæschro, & Isacius. Idcirco monstra illas vocauit Ouidius
libro tertio artis amandi:

*Monstra mari Sirenes erant, quæ voce canora
Quaslibet admissas detinere rates.*

Nomina verò illarum fuerunt ista, Aglaope, Pisinoe, Thelxio-
pia: vt voluit Chærilus, Thelxiope, Molpe, Aglaophonos. Cle-
archus verò Solensis in Amatoris, lib. 3. vnam illarum Leuco-
siam nominat, aliam Ligeam, tertiam Parthenopen: quare
ait Strabo etiam libro primo Geogr. nobilissimam Italiæ ci-
uitatem Neapolim dictam fuisse Parthenopen de nomine v-
nius Sirenum quæ in iis locis mortua est. Eam verò ciuitatem
Phalaris Siciliæ tyrannus instaurasse fertur per bella propè e-
uersam, ac nouam ciuitatem nominasse, siue Neapolim: cum
tamen Diodorus Siculus & Oppianus illam ab Hercule con-

ditam fuisse, & ita appellatam arbitrati sint. idem Strabo lib. 6. memoriz prodidit Leucosiam insulam nomen item obtinuisse ab altera Sirene, quæ ibi se in profundum abiecerit, ac interierit. Fabulatur unam harum voce, alteram tibiis, tertiam cum cithara vel lyra canere sonantem, ut varix illecebræ pro singulorum ingenio adessent, ut patet ex his carminibus:

Quod tuba, quod lieni, quod cornu rancæ queruntur,

Quodque foraminibus tibia mille sonat:

Quodque leues calami, quod suavis cantat Aedon,

Quod lyra quod cithara, quod moribundus olor.

Mirabilis profecto esse dicebatur hatu Sirenum suauitas cantus, quando vel in apertam perniciem homines trahebant, efficiebantque ut sui ipsorum obliti in manifestam cædem se trahi patirentur. Idcirco cum Minyæ per ea loca nauigarent Aeneas nauem gubernante, se citharam sumpsisse scribit Orpheus in Argonauticis, suoque cantu Sirenum cantum retulisse: qui cum Deorum certamina caneret, minimè audire uerunt cantilenæ Sirenum, ut est in his:

ὄρεσ' ἰριζόμεθα λιγυρὴν ὄπα μῦροις

κῆραι, ἀνὸς ἦτος δὲ φροτὴν θέλγασιν ἀκμάς.

δὴ τότε δὴ μαύουσιν ἰφὴνδονα πύς τε ἀοιδὴς

τερῆτων ἡδὲ σφι παρὰ πλοῖον. Παι. ἱμαμον

φροσὺν ἄλωιόν τε, χερσὶ δὲ οἱ ἦεν ἱριγμά.

Hic cantus dulcis modulansur voce puella,

Atque viros mulcent, ratibus quam armora sulcant.

Ceperat hic cantus Minyas mulcere, nec ullus

Præteriturus erat Sirenum tristia fata.

Iam manibus remi exciderant: stetit vincta carina.

Illæ postea desperatione captæ, mutæq; factæ in mare musica instrumenta abiecerunt, ut testatur idem poeta in his:

δὴ τότε φερίμῃτος ἀπὸ σινοπίλων ἰφρόπτος

τερῆτων ἐάμνηται, ἰλὺ δ' ἀμπαύσαν ἀοιδὴν.

καὶ β' ἡ μὲν λωτὸς, ἡ δ' αὖ χίλυν ἱερὰ λει χερσὶν.

Dum citharam pulsat scopulo sublimi ab alto,

Sirenes trepida cantum tenuere sonorum:

Alter a deinde chelym c manibus iacit, altera lotos.

Quæ omnia Apollon. ita declarauit li. 4. Argon. ubi inquit Orpheum cithare aggr. essum, omnem Sirenum vocem superasse:

αἰψὰ δὲ ἦσαν

καλὴν

καλῶν αὐτομέλειαν ἐπὶ ῥακον, ἰδοὺ λί) (α
 πρῶτον στίχον. Ἀ' χιλοῖς τε, ἡ δ' ἦτοι
 ἐλγυσσι μολπῆσιν ὅτι παρὰ πῆσιν βάλαντο.
 τῆς μὲν ἀρ' οὐδέ τις Ἀ' χιλοῖς ἐπὶ τοῦ ἥσαν
 γένετο τερψιχόρῳ μυσίων μία πρὶ ποτὶ αὐτῶν
 θυγατὲρ ἰφιδίῳ ἀδ' ἡν' ἐπὶ πορφυρίσκει
 ἄμμιχα μολπόμοροι. τότε δ' ἄλλο μὲν εἰπνοῖσι,
 ἄλλο δὲ παρθενηκῆς ἰσαγγυμῆς σκεπὶ ἰδῶκα.
 αἰὲν δ' ἐπὶ ὄρμη δ' ἐπὶ σκεπῆναι ἐκ πῆσιν ἦν,
 ἡ δ' αὖ μὲν δ' ἡ παλῶν μολπῆς ἰατόροι ἔλυντο
 τρεῖς δ' ἐπὶ φεινύθου. ἀπὸ λεγῶν δ' ἀρ' αὖ τοῖς
 ἰσχυρὰ τομάτῳ ὅτι λείπον οἱ δ' ἀπὸ τοῦ
 ἡδὲ πῆσιν ἡμῶν ἰατρίαν ἡσυχαστὶ βάλαντο,
 εἰ μὴ ἀρ' οὐδέ τις πῶς ὀρθῶς ο' ῥφθι
 μετ' οὐδὲν ἰσχυρὸν ἰατρίαν φέρμιχα ταύνας αὖ,
 κραπιδὸν ἰσχυρὰ ἰατρίαν μίλος κατὰ χεῖρε ἀκιδῆς,
 ἐφ' ἡμῶν ἐκλεινόντοι ἐπὶ ῥεμῆσιν αὖ καὶ
 κρημῶν παρθενηκῆς δ' ἰσχυρὸν ἰατρίαν φέρμιχα

est insula procerius illi

Fertiliſſa ſpectata, & florens: coluere canora
Sirenei illam, proles Acheloia, quarum
Dira lues tantum mortalibus exiſtit illa,
Qui mare ſulcantes accere ad littora funes.
Olim Terpſichore has Acheloo in luminis auræ
Edidit, illa una eſt Muſarum, tum quoque natam
Cantabant Ceteris formoſam, tum quoque earum
Alter a pari Virgo fuſt, altera rursus & alet.
Eſſe ſpectula ſemper ſpectabant adnuentes,
In patriam reditu multis caruere per illas.
Fundere & his dulcem vocem capere: rudentes
E puppi fuerant ſacturi ad littora, clarus
Filius OEagri niſi mox & Thracius Orpheus
Biſſoniam manibus citharam ſumpſiſſet, & aures
Sublimi cantu, cantu renocaiſſet ab illis.

Virgineamque chelys Vocem superasset acuta.

Erat illa Sirenum astutia, ut quibus rebus maximè quisque audiendis delectaretur, eas præcipuè canerent: utpote ad captandos ambitiosos & gloriæ cupidos, res eorum gestas: ad demulcendos libidinosos, res amatorias canebant: erantque minificè

omnium praeceptorum negotiorum memores. quare ita in-
quiunt apud Hom. lib. μ. Odysl.

Ἰδὺρ ἄγ' ἰὼν πλῦσαι· ὁ δὲ σὺ μίτρα κῦδος δ' ἡμιῶν
νῆα κατέστησεν, ἵνα τιτίεμεν ὅπ' ἀκῆσαι.

ὃ γὰρ πωτὶς τῆσθ' ἀπὸ πηλῶν ἐνὶ μαλαίνῃ,
πρὶν ἡμῶν μαλ' ἡμεῶν ἀπὸ τρομαίων ὅπ' ἀκῆσαι.
ἀλλ' ὅτ' ἐπεὶ πρὸς ἀμφοτέρωθεν, καὶ πλεῖστα εἰδότες.

Ἰδὺρ γάρ τοι πάντ' ὅς' ἐνὶ τρεῖσι δ' ἑσὶν
Ἀργεῖοι τρωῖς τε θεῶν ἰότητι πόρρωθεν
ἰδὺρ δ' ὅσα γέννηται ἐπὶ χερσὶ πελοπονείῃ.

Hinc agē flecteratem Graiorum gloria Vlysses:

Flecteratem celerem, nostras & percipe voces.

Nullus enim nigram transgessit nautia puppim,

Quin nostras voces audierit: inde recessit

Doctior, & cantu max delectatus eodem.

Scimus enim Grai fuerint qua Pergama circum

Consilio superum, & qua Troes funera passi.

Denique cuncta patent nobis mortalia facta.

Atque quoniam multi, cum eò applicuissent, suauitate cantus
intretiti recedere non poterant, sed moriebantur inhumati in
desertis insulis, quæ mortuorum ossibus latè albebant, opus
erat multa & prudentia & animi contentione ad illa pericula
deuitanda. Idcirco docetur Vlysses à Circe Solis filia quo pacto
hæc transeunda sint; atque Vlysses aures cera nautis obtura-
uit, ubi eò accedendum erat, seque arctissimis vinculis malo al-
ligari iussit, neq; si rogasset quidem, voluit solui, cum minime
audientes etiam rogaret. sic igitur monet illum Circe:

Ἐφρῶντε μὲν πρῶτον ἀφίξαι, αἱ μὰ τε πάντας

ἀνθρώπους θέλγησιν, ὅτις σφίσις εἰσπεφύκηται.

ὅτις αἰδρεῖν πελάσῃ, καὶ φρόσιν ἀκῆσθαι

ἐφρήνων, τῶν δ' ἔτι γυνή καὶ νήπια τέκνα

εἰς αὐτὸν ποσὶ σταντι περισσάται, ἐδὲ γαστρωται.

ἀλλὰ τε ἐφρῶντε λεγυρῇ θέλγησιν ἀοιδῇ,

ἡμῶν δὲ λεγυρῇ πολὺς δ' ἀμφ' ὅστις ὅφρα θίς

ἀνδρῶν πυθομένηων, πῶς δὲ ῥινοὶ μινύθουσιν.

ἀλλὰ παρὶξ ἰλάσθαι, ἐπὶ δ' ἔσθ' ἀλεῖψαι ἐτάρων,

κερὸν δὲ ψῆσας μαλινθεῖα μὴ τις ἀκῆσθαι

τῇν ἄλυσιν. ἀτὰρ αὐτὸς ἀκνέμεναι κἴκ' ἰοίλησιν,

θησάτων σ' ὅτ' ἐνὶ θεῇ χερσὶς τε κούδος τε

ἄρ' ὅτιν' ἰσχυρὸν ἔστιν αὐτῶν πέρας ἀνθρώπων.

Sirenas primum aduenies, qua carmine cunctos

Mortales mulcent, si quisquam accesserit illuc.

Sirenium terris quicumque, impronidus haesit,

Non illi pendent dulces circum oscula nati,

Non Vxor reduci, coniunia nulla parantur:

Sirenium cantus delectant, florido at illa

In pratorum resident, quod multorum osibus albet

Extinctorum hominum, postquam perueneri illuc,

Tum monco nauei curui impellere remis.

Obtuta ceru faciorum mollibus aures,

Ne quis Sirenium Voces exaudiat, ipse

Si cupit audire has, Vincere manus, pedesque

Præcipio: ad malum & firmissima vincula neciant.

Erat enim tota ferè illa ora alba propter insepulorum ossa,
quod etiam ait Virg. lib. 5.

Iamque adeo scopulos Sirenium aduecta subibat,

Difficiles quondam, multorumque osibus albos.

Et Leïches in parua Iliade:

ἔρπονται μὲν ἰπὲρ ἰσχυρῆς αἰχμῆς ὕδατος,

ἔρπονται γὰρ λυγρῆς ἰσχυρῆς αἰχμῆς ὕδατος.

ταὶ πλῆρες ταύτας, οἱ πύβιται ὅς τε ἀλεονεία.

Sirenium post aduenies ad falsa profunda,

Sirenium dulci cantus quarum extitit illis

Dura luci nautis, quorum terra osibus albet.

At enim cum Vlysses illarum fallacias obrutatis auribus socio-
rum, ipseque malo alligatus fefellisset, fama est ipfas Sirenes se
in mare præcipitasse, neque amplius postea auditas, ut illa car-
mina significant:

Sanguine Sisypho generatus magnus Vlysses

Hac tunc sola præstitit arte suos,

Ille nit cera sociorum callidas aures,

Atque suas Vinculis præbuit ipse manas.

Transiit scopulos, & inhospita litara classem:

Ille præcipites desilvere freto.

Cum verò se in mare præcipitassent, siue illud Orphei, siue V-
lyssis arte factum est, dicuntur in saxa fuisse conuersi; sicuti te-
statue Orpheus in Argonaut.

ἔστιν δ' ἀντιπροσέχον, ἵνα πύβιται εἰς λυγρὸς

μοιριδίς θανάτοιο· εφίας δ' ἀπὸ πρυγᾶς ἀκρυε
 ἰε πυθὸν δίσκυσσε ἀλκίρροιο θαλάσσης.

πίτρας δ' ἠμάξαντο δέμας, μορφὴν δ' ὑπέροπλον.

Sunt grauius quæstæ, ut senserunt fata Deorum

Aduentasse sibi: summaq; crepidine saxi

Præcipites saluere maris spumantis in undas.

Protinus in duras vertuntur corpora cantes.

Atque cum illud accidisset ut victæ sint non procul à litore Cre-
 tæ, vrbs è regione vocata fuit Aptera, quòd alæ ibi deiectæ sint.
 Atque tot de Sirenibus fabulosè dicta sunt ab antiquis.

¶ Nunc quid per has significarint, inquiramus. Atque illud
 primùm ridiculū videtur, fuisse vnquā aliqua animalia, quæ
 fuerint è duabus tam diuersis formis composita, ut altera pars
 esset piscis, altera hominis, cum neutrum horum animalium
 in aquis & in sicco viuat. nec me latet quòd quidam crediderūt
 in generatione mundi, cum diuisa fuerunt à summo opifice
 inter se elementa, omnia animalia primùm sponte nata esse,
 atq; ea quæ plurimum haberēt caloris, ad superiora lata factas
 esse volucres: quæ multum haberent terrestrem missionem,
 in numero reptilium atq; terrestrium animalium constitisse,
 terramq; inhabitasse: at quæ aquosæ naturæ accederent, mare
 & aquas inhabitasse, vocataq; esse natantia. Sed enim cum ter-
 ra postmodo calore Solis siccata condensataq; fuisset, cessauit
 se hanc generationem, & ex mutuo congressu animalia fuisse
 orta, ut sensit Anaxagoras physicus, cuius auditor Euripides ita
 scripsit in Melanippe:

ὥς ἔρρανός τε γὰρ ἄτ' ἦν μορφὴ μία.

ἰπὲρ δ' ἰχθυόωντων ἀμύλων δίχα,

τίκτεσι πάντα κοινὸν ὄντων εἰς φάος

δίδωρη, πετρεῖν ἄθρησε, ἔς δ' ἄλμυ τριφῆ,

γένος τε θνητῶν καὶ θείων, οἷτ' ἕρανόν

εὐρόν τε ἦλθον, πολλὰ καλὰ, χρήσιμα.

Vi vna forma terra, calorq; affuit.

Scindit a cunctis fuere primum at inimicem,

Solis tulere cuncta clara in lumina,

Feras, Volucres, arborei, prolem maris,

Viros, Deosq; quævis cælum fuit,

Quòd protulere multa pulchra commoda.

scribit Archippus in lib. 5. de Piscibus, loca quædam marina in

angustias quasdam præruptorum montium contracta fuisse, in quas illi fluctus sonum cum suauitate & harmonia emittentes nauigantes allicerent ad visendū; quò cum appulissent undarū impetu delati, absorbebantur: vnde locus datus est fabulæ. At Doriō in libro de Piscibus formosas quasdam meretriculas fuisse Sirenas scribit in litore habitantes, quæ suauitate harmoniæ ad se nauigantes allicerēt, & allectos tandiu retinerent, quandiu ad summā inopiam neglecta rerū utilium cura redigereatur: quare dicti sunt omnes naufragium pati, qui ad Sirenes accessissent. dictæ sunt. n. Sirenes, quasi catenæ, quia allectos vincunt in amore. Non defuerunt qui Sirenes aues fuisse Indicas putarint, quæ allectos nauigantes ad litora cantus suauitate sopitos postea laniarent, ac deglutirent. Horatius lib. 1. Sermorum, non saxa, neq; meretrices, neq; aues Indiæ, sed desidiā, & turpissimā propè omnium ignauiā Sirenes esse scribit, quæ omnes ad se alliciant, & in perniciem denique adducant, cum inquit:

*Contemnere miser: vitanda est improba Siren
Desidia.*

Ego sanè Sirenum cantus ac Sirenes ipsas, nihil aliud esse crediderim, quàm voluptates, & earum titillationes: quæ dicuntur vnius Musarum & Acheloi filiæ, cum taurino patre, & ad voluptates propenso natæ sint: Musaque sit suauitas illa, quæ nos ad eas allicit. Hæ nos in perniciem denique inducunt, quia ex ea parte animæ oriuntur, quæ caret ratione, & ἄλογος vocatur. hæ ad exprimendam mortalium naturam partim beluæ, partim virgines videbantur: quia monstro propè similis est is qui non rationi & consilio, sed cupiditati paret: cum altera pars illius homo sit, altera belua. cum enim vis animæ nostræ alia sit compos rationis, alia ratione careat, quo pacto non habet quisque intra se inclusas & latentes Sirenes? aut qui nihil habeat, nisi formam corporis, cum homine commune, nullaque ratione utatur, sed huc illuc feratur pro animi impetu, quocunque libido & appetentia & cupiditas tulerit: quo pacto is non habet intra se Sirenem, vel ipse potius monstrum terribissimum efficitur? cum verò alij rebus alijs facilius capiantur, neque omnes aut libidinis stimulis agitentur, aut ambitione, aut auaritia: illæ rerum omnium cognitionem se tenere gloriabūtur, singulosq; gratis cantilenis demulcebant,

Testantur vel illarum nomina nihil aliud fuisse Sirenes quàm motus animi. quid enim est Pisinoe? an non vis menti facile suadens? πειστή enim suadere, πείσθαι mens est. at verò Aglaope suavis est aspectu; Thelxiope vel solo aspectu delectat, cum εὐλασθαι delectare significet: & Thelxinoe mentem demulcet, & iucunda vox est Aglaophoni, & sonora Ligez, & candida est Leucosia, & virginis faciem habet Parthenope: quæ omnia nomina facile vel ad impetus animi, vel ad libidinosâ scorta possunt accommodari. Si quis igitur calamitates complures, & ærumnas multas deuitare voluerit, is ad voluptates illegitimas, & ad turpia humanæ vitæ lenocinia ad Vlyssis exemplum aures obturet opus est, aut Orphei, reliquorumq; sapientum virorum monitis pareat, eosque solos audiat. quod siquit ad ipsarum Sirenium cantum tamen apertas aures habuerit, suo præque ingenio vitam suam gubernarit, is se rationi alliget oportet, ut malo naus se alligauit Vlysses: cum incredibili ac penè diuina prudentia opus sit, cum quis fuerit semel à Sirenibus delectatus, ut possit inde incolumis recedere. Conuenit igitur ut Orpheus, aut vir aliquis sapiens & amicus, Sirenium voces sapientissimis & fidelissimis consilijs vincat, nisi perniciosarum voluptatum illecebris in miseras trahi malimus. Alij verò Sirenes esse adulatorum voces crediderunt, quia peste nulla neque suauior, neq; sceletatior principes aut ambitiosos homines isuadit. Illæ in profundissimum somnum principes inducunt, quia tanquam dormientes, eorum plerique quid differat amicus ab adulatore non vident. & quoniam suauior est aulibus adulatoris quàm amici oratio, quæ iucundiora sunt libetius admittunt. at contra adulatotes cognitio ingenio principis, illi qui iucundiores futuri sint sermones excogitat, & numerum gestarum gloria, vel congerendis opibus, vel scortis, vel alijs huiusmodi rebus delectetur, eiusque studium minificis laudibus extollunt. Quæ oratio cum grata sit audienti, Sirenes vnus Musarum filiar dictæ sunt. at illæ denique in perniciem trahebant auditores: quoniam vbi adulationi locus est, nullus amicitiæ, nullus synceritati, nullus iustitiæ patet: quippe cum is qui magis alijs quàm sibi ipsi de se credat, ad suauitatem loquutionibus, ad omnem vel suam vel suorum salutem & felicitatem conuiueat, minimeque diligens in rebus agendis efficiat, opus est. Hæc vna causa est cur tam frequenter mutati sint principes

eipes regionum in Italia, neq. idem regulus fuerit diutius eiusdem regionis: cum nihil neque firmitus sit, neque stabilius eo regno, quod à sapiente principe gubernetur. Qui enim neque Deum neque homines per iniuriam offenderit, quo pacto calamitates patietur, cū vix illi principes euerri possint, qui sunt facinorosi? aut quo pacto princeps qui à se adulatores reijciat, vir non bonus, & prudens, & sapiens esse poterit? at de Sirenibus satis, nunc de Orphæo dicamus.

De Orphæo.

CAP. XIII.

FVIT Orphæus, ut sensit Myrleanus Asclepiades, Apollinis & Calliopes vnius Musarum filius. nam quamuis diuersæ fuerunt variorum scriptorum de illius parentibus sententiæ, tamen Myrleani sententiam secutus Virgilius ita scripsit in Polliōne:

*Non me carminibus Vincet nec Thoracius Orpheus,
Nec Linus: huic mater quamuis, atq. huic pater adsit,
Orphæa Calliope, Lino formosus Apollo.*

Atque Menæchmus illum Apollinis filium fuisse tradidit, cum nullam fecerit de matre mentionem, ut est in his carminibus:

*πῆρες αἰὸς παῖδες εὐγυῖω ἀποτίσαντε λάβοντες,
ὁρῶν ἀπακτῶντας ἅ' πόλιν ὅσους φίλον ἔσται.
Pieret immites pæna: certe inde luctis,
Quod casus nobis est natus Apollinis Orpheus.*

Apollonius verò lib. I. Argonaut. OEagri & Calliopes filium tradidit fuisse his versibus:

*πρῶτα γὰρ ὁρῶντες μετρώμεθα, τὸν ῥέπει' αὐτὴν
καλῶν πηρὶ κῆρας φρεσὶν ἴππων ἰσχυρῶν
οἰστροῖς σκοπεῖν πᾶσι λήϊδος ἀγχι τεικέσθαι.
Atq. alios inter primum cantabimus Orpheas.
Calliope OEagro peperit Pimpleidos illum
Non lingua iugis, lecto continet iugali.*

Alij OEagri & Polyminæ, alij Menippes, alij Thamyridis filius fuisse voluerūt, atq. Ialemū & Hymenæum huius fratres fuisse constat. Hunc tanta canendi peritia excelluisse inquiunt, ut fluuij ad eius cantum firmarentur, aues aduolarent, fere properarent, sylvæ, & saxa, & venti, & omnium vel sensu carentium genera accurrerent, ut ait Horatius libro primo Carminum: